

Arrest

nr. 64 572 van 11 juli 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 april 2011 tot beëindiging van het verblijfs-recht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 april 2010, als werkzoekend burger van de Unie, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 25 oktober 2010 dat verzoeker in het bezit diende gesteld te worden van een E-kaart.

1.3. Op 9 december 2010 werd verzoeker op de hoogte gebracht van de vraag van verweerder om inlichtingen te verstrekken omtrent zijn eventuele tewerkstelling.

1.4. Verzoeker maakte op 9 januari 2011 een attest van het OCMW over waaruit bleek dat hij in de periode 27 mei 2010 – 16 november 2010 een leefloon ontving, een stuk waaruit kan afgeleid worden dat hij zich op 20 december 2010 inschreef bij de VDAB en twee bewijzen inzake sollicitaties.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 april 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 6 april 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [S., R.]

[...]

van Tsjechische (Republiek) nationaliteit

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg op 25.01.2010 de bijlage 8 (na instructie van dd. 25.10.2010) als werkzoekende. Hij werd echter vriendelijk verzocht om nieuwe informatie te verstrekken aangaande zijn huidige verblijfssituatie.

Immers de minister of zijn gemachtigde kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor verblijf wordt voldaan. Betrokkene legt nadien nieuwe bewijsstukken voor aangaande zijn huidige situatie zijnde: een bewijs van inschrijving bij de VDAB van dd. 20.12.2010, een ocmw-attest en 2 sollicitatiebewijzen.

Uit deze nieuwe documenten kunnen we afleiden dat betrokkene er nog steeds niet in geslaagd is om ook maar één dag tewerkstelling te kunnen bekomen en dat hij zich, op vraag van het ocmw, heeft ingeschreven bij de VDAB. Hij heeft daarnaast nog 2 keer gesolliciteerd voor een job maar dit zonder resultaat.

Bovendien kunnen we uit de documenten ook afleiden dat betrokkene zich kennelijk ook al tot het ocmw heeft moeten wenden om te voorzien in zijn bestaansmiddelen. Het ocmw-attest vermeld[t] dat hij leefloon ontving van 27.05.2010 tot 16.11.2010. Uit verder navraag bij het ocmw bleek dat betrokkene inmiddels geschorst werd aangezien hij niet werkbereid was, hetgeen een voorwaarde is om leefloon te ontvangen.

Gezien al deze elementen in het dossier is het niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet kan worden afgeleid uit het administratief dossier.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet meer aan de voorwaarden opgenomen in art. 40 §4, 1° (wet 15.12.1980) en art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981). Er dient dan ook overeenkomstig art. 42 bis §1, een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van deze burger van de Unie."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In drie middelen, die samen kunnen behandeld worden, voert verzoeker de schending aan van artikel 5, eerste lid, a en artikel 39, 2° van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (hierna: de wet van 8 december 1992), iuncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), iuncto artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en iuncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42bis, § 1, iuncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"[...]

Verzoeker verwijst naar artikel 5 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

Artikel 5 stelt:

Persoonsgegevens mogen slechts verwerkt worden in een van de volgende gevallen:

- a), wanneer de betrokkene daarvoor zijn ondubbelzinnige toestemming heeft verleend*
- b) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de uitvoering van een overeenkomst waarbij de betrokkene partij is of voor de uitvoering van maatregelen die aan het sluiten van die overeenkomst voorafgaan en die op verzoek van de betrokkene zijn genomen;*
- c) wanneer de verwerking noodzakelijk is om een verplichting na te komen waaraan de verantwoordelijke voor de verwerking is onderworpen door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie;*
- d) wanneer de verwerking noodzakelijk is ter vrijwaring van een vitaal belang van de betrokkene;*
- e) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van openbaar belang of die deel uitmaakt van de uitoefening van het openbaar gezag, die is opgedragen aan de verantwoordelijke voor de verwerking of aan de derde aan wie de gegevens worden verstrekt;*
- f) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de behartiging van het gerechtvaardigde belang van de verantwoordelijke voor de verwerking of van de derde aan wie de gegevens worden verstrekt, mits het belang of de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene die aanspraak maakt op bescherming uit hoofde van deze wet, niet zwaarder doorwegen.*

De Koning kan, hij een in Ministerraad overlegd besluit, na advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, nader bepalen in welke gevallen de onder f) bedoelde voorwaarde niet geacht wordt te zijn vervuld.

Verzoeker stelt vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken persoonlijke gegevens heeft opgevraagd bij het OCMW. Het staat als een paal boven water dat de gegevens waarover het OCMW beschikt persoonsgegevens zijn zoals gedefinieerd in artikel 1 par. 1 van de wet van 8 december 1992.

Tevens is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken als ontvanger beschouwd dient te worden zoals gedefinieerd in artikel 1 par. 7 van de wet van 8 december 1992.

Als laatste is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken persoonsgegevens van verzoeker heeft verwerkt conform artikel 1 par. 2 van de wet van 8 december 1992.

Verzoeker stelt vast dat hij aan de Dienst Vreemdelingenzaken nooit zijn toestemming (consentement de la personne concernée) heeft gegeven.

Artikel 5 a) van de wet van 8 december 1992 stelt uitdrukkelijk, zoals hierboven omschreven dat de persoonsgegevens van verzoeker slechts 'verwerkt' mogen worden indien verzoeker ondubbelzinnig toestemming hiervoor heeft verleend.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan echter niet aantonen dat hij aan verzoeker toestemming heeft gevraagd om de persoonsgegevens van het OCMW te verwerken.

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken persoonsgegevens van verzoeker, die afkomstig zijn van het OCMW, op een onrechtmatige wijze verkregen.

De wet van 8 december 1992 is van openbare orde gezien de strafbepalingen in deze wet namelijk de artikelen 37 tot 43.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken gehandeld heeft in strijd met deze strafbepalingen is duidelijk. Artikel 39 2° stelt: Met geldboete van 100,- frank wordt gestraft: de verantwoordelijke voor de verwerking, zijn vertegenwoordiger in BELGIË, zijn aangestelde of gemachtigde die persoonsgegevens verwerkt buiten de door artikel 5 toegelaten gevallen.

Zoals hierboven gesteld heeft verzoeker NOOIT 'ondubbelzinnig' zijn 'toestemming' gegeven tot 'verwerking van zijn persoonsgegevens' door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus gegevens van verzoeker op een onwettig wijze verkregen. Gegevens die op een onwettige wijze zijn verzameld mogen aldus nooit in rechte worden aangewend.

Zodoende kan de motivering van de bestuurshandeling conform artikel 62 Vw en artikel 2 en 3 van de wet van [...] 29 juli 1992 op de motivering van de bestuur[s]handelingen niet gehandhaafd worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom

de administratieve overheid ze heeft aangenomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt er gebruik gemaakt van feitelijke overwegingen, name[...]lijk persoonsgegevens van verzoeker waarover de Dienst Vreemdelingenzaken niet mocht over beschikken. De Dienst Vreemdelingenzaken gebruikt echter motieven die ze heeft verkregen in strijd met artikel 5 a). met name dat verzoeker nooit geen toestemming heeft verleend tot het gebruik van zijn persoonsgegevens bij het OCMW.

Mocht de Dienst Vreemdelingenzaken geen kennis gehad hebben van de persoonsgegevens van het OCMW dan valt verzoeker wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 40 par. 4 1° en artikel 50 par. 2 3° Vb. De beslissing stelt dat verzoeker zoals vermeld in artikel 50 par. 2 3° a) beschikt over een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening en over sollicitatiebr[i]even.

Gezien de beslissing gestoeld is op motieven die op een wettige wijze zijn verkregen faalt de beslissing in het correct motiveren. De schending van de motiveringsplicht in samenhang met artikel 5 en artikel 39 van de wet van 8 december 1992 en artikel 42 bis Vw dient te worden aangenomen.

[...]

De dienst Vreemdelingenzaken dient het kader van de beslissing die zij maakt het zorgvuldigheidsbeginsel na te leven. Dit wil zeggen dat hij alle relevantie feiten dient te vergaren die dienstig zijn om tot een beslissing te komen.

Het is duidelijk dat ook de administratie bij het vergaren van feiten geen misdrijven mag begaan. In [een] rechtstaat is het basis beginsel dat de administratie, in casu de dienst vreemdelingenzaken aan de wet gebonden is.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient dan ook alle wettelijke bepalingen na te leven. De dienst Vreemdelingenzaken is aldus gehouden aan de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van te verwer[v]ing van persoonsgegevens.

Zoals hierboven beschreven en uitgewerkt heeft de dienst vreemdelingenzaken door informatie over persoonsgegevens van verzoeker op te vragen bij het OCMW een schending begaan van artikel 5 a) van deze wet gezien verzoeker conform artikel 5 a) nooit zijn ondubbelzinnig toestemming heeft gegeven aan de dienst vreemdelingenzaken om deze informatie te verwerken.

Artikel 39 2° voorziet in strafbepalingen indien informatie met betrekking tot de persoonsgegevens wordt verwerkt zonder dat verzoeker zijn toestemming heeft verleend.

Het zorgvuldigheidsbeginsel waaraan de dienst vreemdelingenzaken [...] gehouden is impliceert natuurlijk dat alle feiten worden vergaard op een rechtmatige een wettelijke wijze.

Verzoeker stelt aldus terecht dat de bestreden beslissing faalt in het op een wettelijke wijze vergaren van feiten conform artikel 5 a) van de wet van 8 december 1992. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 5 a) en 39 van de wet van 8 december 1992 en artikel 42 bis par. 1 Vw dient te worden aangenomen.

[...]

Artikel 42 bis par. 1 stelt expliciet 'indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk'. Zoals hierboven gesteld is, kan het ontvangen van een leefloon van 27 mei 2010 tot 16 november 2010 (zijnde slechts 5 maanden), niet beschouwd worden als een onredelijke belasting van het sociaal bijstandstelsel.

Het OCMW is bovendien een residu stelsel. Het is helemaal niet de bedoeling dat verzoeker sedentair wordt in het bijstandstelsel.

Bovendien verwijst verzoeker naar zijn stuk 2. Stuk 2 betreft een doktersattest van dokter [B. T.]. De dokter stelt: Ondergetekende verklaart dat [S. R.] mantelzorg verleent aan zijn vader op het adres [...] wegens ziekte en heelkundige ingreep hij zijn vader.

De vader van verzoeker weet dat hij beroep kan doen op 'persoonlijk assistentschap'. Dit zijn personen die door de Vlaamse overheid betaald worden aan personen die in de onmogelijkheid zijn om zichzelf de nodige zorgen toe te dienen. De vader van verzoeker wenst daar geen beroep op te doen en zodoende wordt de zoon ingeschakeld die dit op heden volledig gratis doet voor zijn vader. Mocht de vader van verzoeker beroep doen op de diensten van 'persoonlijk assistentschap' zal dit voor de overheid veel meer geld kosten.

Verzoeker toelaten op het grondgebied betekent een enorme besparing voor de Vlaamse overheid. In plaats van een onredelijke belasting van het sociaal bijstandstelsel is verzoeker een bijdrager tot het sociaal bijstandstelsel.

Artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplicht de administratie ertoe in de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen en dit op een afdoende wijze'. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing stelt nu dat verzoeker het Rijk dient te verlaten omdat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociaal bijstandstelsel. Deze opgelegde motivering is niet correct. Zoals hierboven gesteld is verzoeker een bijdrager aan het sociaal bijstandstelsel. De beslissing is derhalve niet evenredig. Verzoeker verwijderen van het grondgebied zal de overheid meer centen kosten dan hem toe te laten op het grondgebied. Verzoeker zal mantelzorg verlenen aan zijn vader zodat dit niet hoeft te gebeuren op de kosten van de gemeenschap. Bovendien ontvangt verzoeker op heden geen steun meer en ook niet ten tijde van de bestreden beslissing zijnde 4 april 2011. De beslissing is derhalve kennelijk onredelijk."

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. In de bestreden beslissing kan op duidelijke wijze gelezen worden om welke redenen zijn verblijfsrecht in België wordt beëindigd.

Verzoekende partij kent de motieven van de bestreden beslissing, vermits hij ze probeert te weerleggen in zijn beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

[...]

Aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

[...]

In de bestreden beslissing wordt er gemotiveerd dat verzoeker er sedert 25 oktober 2011 nog steeds niet in geslaagd is om ook maar één dag tewerkstelling te bekomen en dat hij zich inschreef bij de VDAB en twee keer solliciteerde voor een job, doch zonder resultaat. Verder wordt er ook gesteld dat uit de door verzoeker overgemaakte stukken ook blijkt dat hij zich tot het OCMW heeft moeten wenden en een leefloon ontving. Louter ten overvloede wordt er vermeld dat bij verdere navraag aan het OCMW is gebleken dat hij inmiddels geschorst werd aangezien hij niet werkbereid was, hetgeen een voorwaarde is van het OCMW om leefloon te ontvangen.

In de bestreden beslissing werd er geconcludeerd dat het dan ook niet onredelijk is om te stellen dat verzoekers reële kans op tewerkstelling niet kan worden afgeleid uit het administratieve dossier.

Verzoeker slaagt er met zijn verweer niet in de motieven van de bestreden beslissing, en meer bepaald de vaststelling dat hij geen reële kans maakt om te worden tewerkgesteld, te weerleggen.

Los van de twee enkele voorgelegde sollicitatiebrieven en van een VDAB inschrijving, kan verzoeker niet ontkennen dat hij verschillende maanden niet gewerkt heeft (uit het administratieve dossier blijkt dat dit zelfs het geval is sedert tenminste 20 april 2010) en gedurende verschillende maanden OCMW-steun heeft ontvangen.

De stelling dat de verwerende partij op onrechtmatige wijze informatie zou hebben bekomen en dat hij zonder deze informatie wel nog een verblijf zou hebben, kan niet worden gevolgd temeer voornoemde documenten, door verzoeker zelf aangebracht, volstonden om tot de conclusie te komen dat er geen reële kans op tewerkstelling is.

Overigens maakt verzoeker niet duidelijk op welke wijze de verwerende partij zich schuldig zou hebben gemaakt aan het verwerven van onrechtmatige informatie, temeer de informatie in een duidelijk bepaalde context aan de verwerende partij werd vrijgegeven door het OCMW en deze informatie duidelijk blijkt uit het administratieve dossier.

De bewering dat hij door het persoonlijk assisteren van zijn zieke vader niet ten laste is van de overheid en bovendien ook nog eens een bijdrage levert aan het sociale bijstandstelsel, is niet ernstig en heeft geen uitstaans met de motieven van de bestreden beslissing, waarin gesteld wordt dat er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie conform artikel 42bis §1 van de wet van 15 december 1980, omdat verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing werd op correcte, redelijke en zorgvuldige wijze gemotiveerd.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

3.3. De in casu bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende bepaald is:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker een recht op verblijf liet gelden op basis van het feit dat hij werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet kon verweerder nadat aan verzoeker op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht was toegekend vervolgens verifiëren of verzoeker nog voldeed aan de in voormelde bepaling gestelde vereisten.

Verweerder heeft op grond van de hem door verzoeker ter beschikking gestelde stukken en van inlichtingen die hij verkreeg via de diensten van het OCMW te Gent geoordeeld dat niet blijkt dat verzoeker nog een reële kans maakt om te worden aangesteld en gelet op deze vaststelling een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker. Verzoeker gaat dan ook uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij stelt dat hij *“het Rijk dient te verlaten omdat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk”*. Deze verkeerde lezing kan niet worden toegeschreven aan enige onduidelijkheid in de bestreden beslissing waarin correct wordt verwezen naar de artikelen 40, § 4, eerste lid, 1° en 42 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet op basis van welke vaststellingen werd geoordeeld dat verzoeker geen reële kans meer maakte om in België te worden tewerkgesteld. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij aangeeft dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, geschonden is. Verweerder heeft immers voorzien in een motivering die pertinent en draagkrachtig is.

Verzoeker houdt voor dat verweerder de inlichtingen die hij verkreeg via het OCMW te Gent, met name dat hij werd geschorst omdat hij niet werkbereid was – gegeven dat op zich niet betwist wordt –, niet mocht aanwenden aangezien deze op onwettige wijze verkregen werden. Verzoeker stelt ter onderbouwing van zijn bewering dat artikel 5, eerste lid, a van de wet van de wet van 8 december 1992 voorziet dat persoonsgegevens mogen verwerkt worden indien de persoon op wie deze gegevens

betrekking hebben hiertoe ondubbelzinning toestemming heeft verleend en benadrukt dat hij nooit toestemming gaf om inlichtingen over hem in te winnen. Tevens licht hij toe dat artikel 39, 2° van de wet van 8 december 1992 toelaat een geldboete op te leggen bij inbreuken. De Raad dient evenwel te duiden dat het feit dat verzoeker geen toestemming gaf om inlichtingen over hem in te winnen niet toelaat te besluiten dat verweerder bepaalde inlichtingen op onwettige wijze zou verkregen hebben. Artikel 5, eerste lid, e van de wet van 8 december 1992 biedt immers de mogelijkheid om persoonsgegevens te verwerken indien dit noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van openbaar belang of van een taak die deel uitmaakt van de uitoefening van het openbaar gezag die is opgedragen aan de verantwoordelijke voor de verwerking of aan de derde aan wie de gegevens worden verstrekt. Verweerder, die belast is met het laten naleven van de immigratiewetgeving, is belast met een dergelijke taak en kan overeenkomstig een uitdrukkelijke wetsbepaling (artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet) in casu controleren of verzoeker voldoet aan de vereisten voor de uitoefening van zijn verblijfsrecht. Ten overvloede moet worden geduimd dat verweerder terecht aangeeft dat de inlichtingen die verzoeker zelf verstrekke en waaruit blijkt dat hij – ondanks zijn stelling dat hij in België verblijft om werk te zoeken – slechts twee sollicitatiebewijzen kon voorleggen waarvan er slechts één dateert van na het ogenblik dat hij in het bezit gesteld werd van een E-kaart, op zich reeds volstaan om de bestreden beslissing te staven.

Verzoeker stelt dat hij zijn vader, die gezondheidsproblemen zou hebben, bijstaat en dat het niet zijn bedoeling is om blijvend een beroep te doen op het bijstandsstelsel, maar toont hiermee niet aan dat verweerder een verkeerde toepassing maakte van artikel 42 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet of kennelijk onredelijk optrad door, op basis van de vaststelling dat verzoeker slechts twee sollicitatiebewijzen kon voorleggen, dat hij zich slechts op vraag van het OCMW liet inschrijven bij de VDAB en dat hij door het OCMW geschorst werd omdat hij niet werkbereid was, te besluiten dat hij geen reële kans op tewerkstelling in België maakt.

De bewering van verzoeker dat hij geen steun meer ontvangt van het OCMW, dat hij bij zijn vader verblijft en dat indien zijn vader een beroep zou moeten doen op de diensten van *“persoonlijk assistent-schap”* dit de samenleving meer zou kosten, doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Een schending van artikel 42 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond en verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder inlichtingen over hem heeft ingewonnen op een wijze die strijdig is met de bepalingen van de wet van 8 december 1992.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte en zorgvuldige feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan daarom ook niet worden weerhouden.

Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker evenmin gevolgd worden waar hij lijkt te willen aangeven dat het evenredigheids- of het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK